

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/128/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818200795
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7818200795.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobkyne H. E., Y. XX.XX.XXXX, E. G. B., R. XX, P. K., V. L., A., C. C. G. B., Š. X proti žalovanému Slovenská republika, zastúpenému Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalovaného proti medzitýmnmu rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 4C/16/2018 - 77 zo dňa 16. apríla 2019

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozhodol medzitýmnm rozsudkom označeným v záhlaví v tomto znení:

I. Uznesenie Policajného zboru SR B. Č.: W.-XXX/RV-B.-XXXX zo dňa 27.05. 2010 je nezákonným rozhodnutím v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/ z.č. 514/2003 Z.z.

II. O trovách konania súd rozhodne v konečnom rozhodnutí.

2. Predmetom konania je žaloba žalobcu na zaplatenie sumy 3.345,61 eur ako aj náhrada trov konania odôvodnená tým, že Uznesením povereného príslušníka PZ Obvodného oddelenia PZ B. bolo dňa 27.05.2010 (ČVS: W.-XXX/RV-B.-XXXX), podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, vznesené obvinenie voči žalobkyňi pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005. Proti uvedenému uzneseniu podala žalobkyňa, prostredníctvom svojho obhajcu v zákonnej lehote sťažnosť, ktorá však bola následne rozhodnutím príslušného dozorujúceho prokurátora zamietnutá ako nedôvodná. Oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu B. zo dňa 08.06.2016, sp.zn. 3T/35/2015, právoplatným a vykonateľným dňa 26.06.2016 bola žalobkyňa v zmysle § 285 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora oslobodená, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok. Aj keď citovaný zákon výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, s poukazom na judikatúru treba konštatovať, že v tomto prípade ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle totiž aj zastavenie trestného stíhania alebo práve oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania a v zmysle právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4MCdo/15/2009). Čiže systematickým a logickým extenzívnym výkladom z.č. 514/2003 Z.z. sa dospeje k záveru, že ak došlo

k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté, teda nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23.02.1990 sp.zn. 1Cz/6/90, publikovaný pod číslom 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991, a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.06.1993 sp.zn. 1Cdo/53/93, publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994 - tieto závery, prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb., sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné). Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody si žalobkyňa uplatnila u žalovaného ako orgáne príslušnom podľa § 4 ods. 1 písm. f/ vyššie citovaného zákona, v súlade s § 15 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaný však žiadosť žalobkyne ako nedôvodnú odmietol. Trojročná premlčacia doba začala v tomto prípade plynúť odo dňa 27.06.2016, t.j. deň po právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 08.06.2016 sp.zn. 3T/35/2015 v súlade s § 19 ods. 1 cit. zákona. Vzhľadom k tomu, že nárok na náhradu škody si žalobkyňa uplatnila na príslušnom orgáne konajúcim v mene štátu dňa 09.01.2017, k premlčaniu právneho nároku žalobkyne dôjsť nemohlo. Žalobkyňa vznikla nemajetková morálna ujma spojená s trestným stíhaním, nakoľko bola poškodená jej dobrá povesť, česť a dôstojnosť. Trestné stíhanie, ktoré trvalo neprimerane dlho, zároveň výrazne zasiahlo do jej duševného zdravia, nakoľko počas celého trestného konania bola psychicky na dne a v strese, navštevovala preto psychiatrickú ambulanciu a taktiež bola aj hospitalizovaná na psychiatrickom oddelení v B.. Keďže sa nevedela brániť a hájiť svoje práva, ako obvinená, na zastupovanie svojich práv v trestnom konaní, splnomocnila advokáta. Lekárska správa zo dňa 07.02.2018 potvrdzuje, že žalobkyňa má ťažké psychické problémy, v noci sa niekoľkokrát budí, má stavy úzkosti, triašky a stráni sa verejnosti. Poskytovaním právnej pomoci jej vznikla majetková škoda, a to náklady spojené s obhajobou počas celého trestného konania v celkovej výške 1.345,61 Eur, ktoré žalobkyňa uhradila dňa 18.08.2016 zvolenému obhajcovi. Trovy obhajoby boli vyčíslené v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov o odmenách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Náhradu škody, ktorú si žalobkyňa uplatňuje, s poukazom na ust. § 17 ods. 1, 2 a § 18 ods. 1, 3 cit. zákona vo výške 3.345,61 eur. Táto pritom predstavuje súčet skutočnej škody, t.j. 1.345,61 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 2.000,- eur.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, keďže z dôkazného stavu zisteného v čase vznesenia obvinenia vyplynulo dôvodné podozrenie, že žalobkyňa sa dopustila konania, ktoré vykazovalo všetky znaky trestného stíhania a preto bola daná dôvodnosť jej trestného stíhania s tým, že v posudzovanom konaní nebolo preukázané porušenie žiadnych základných zásad trestného konania, pričom oslobodenie obžalovaného spod obžaloby nemá automaticky za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, keďže v danom prípade nie je splnená ani základná podmienka definovaná v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., čím žalobkyňa ani nevznikol nárok na náhradu škody.

4. Na základe vykonaného dokazovania citovaného v bode 3. odôvodnenia napadnutého rozsudku a jeho vyhodnotenia, súd prvej inštancie vec správne vec posúdil podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov s odkazom na ust. § 3 ods. 1 písm. a), § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 4, § 19 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2 citovaného zákona.

5. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že Uznesením ČVS: W.-XXX/RV-B.-XXXX S. zo dňa 27.05. 2010 bolo vznesené obvinenie voči žalobkyňi pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1/, ods. 2/ Trestného zákona účinného do 31.12. 2005 z dôvodu, že obvinená vystupujúca pod menom H. E., nar. XX.XX. XXXX, bytom B. dňa 13.10.2005 v B. v priestoroch baru Casablanca pod zámienkou kúpy bytu si požičala od poškodeného I. R., nar. XX.XX. XXXX, bytom B. X. N.Á. Č.. X peniaze v hotovosti vo výške 100.000,- Sk s príslubom, že mu ich do 31.12. 2009 splatí, pričom spísala o pôžičke doklad, v ktorom uviedla údaje nejestvujúcej osoby H. E., nar. XX.XX. XXXX, peniaze doposiaľ nevrátila, čím spôsobila pre poškodeného I. R. škodu vo výške 3.319,39 eur. Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa sťažnosť dňa 21.06.2010, ktorá bola Uznesením OP v Rožňave Pv 269/2010 - 8 zo dňa 20.09.2010 zamietnutá. Rozsudkom OS Rožňava č.k. 3T/35/2015 - 390 zo dňa 08.06.2016, právoplatného dňa 26.06.2016, bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená, pretože sa nedokázalo, že sa stal skutok, pre ktorý bola stíhaná. Žalobkyňa podala na GP žiadosť o predbežné prerokovanie jej nároku, ktorá bola odmietnutá ako nedôvodná. Žalobu na súd podala v 3 - ročnej premlčacej lehote, keď o škode sa dozvedela 27.06.2016 (deň po právoplatnosti trestného rozsudku) a žalobu podala dňa 15.03.2018. Keďže mal súd prvej inštancie za preukázané splnenie

atribútov zodpovednosti za škodu konštatoval, že uznesenie Policajného zboru SR Rožňava ČVS: W.-XXX/RV-B.-XXXX zo dňa 27.05.2010 je nezákonným rozhodnutím v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. spôsobilým pre žalobkyňu privodiť vznik škody, nakoľko dospel k záveru, že žalobkyňa čin nespáchala, trestné stíhanie proti nej nemalo byť začaté a žalobkyňa predmetným trestným stíhaním prišla nielen o dobré meno a povesť, ale aj o dlhoročných priateľov a najmä o možné vyhliadky dobrej pracovnej pozície v meste Rožňava, čo sa odzrkadlilo aj na psychickom stave žalobkyne, keďže spoločenský život žalobkyňa bola nútená obmedziť, pretože pri každej príležitosti bol na ňu kladený veľký nátlak a najmä množstvo otázok na danú vzniknutú situáciu, ktorá pretrváva už 8 rokov a finančné zadosťučinenie neodčiní všetky problémy a nepríjemné okolnosti, ktoré sa so žalobkyňou v spoločnosti spájajú s tým, že v danom prípade aj rozhodnutie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ako aj zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že nenaplnili predpoklady o spáchaní trestného činu obvineným, majú rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, keďže nemajetkovou ujmu je náhrada škody za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu vo sfére fyzickej osoby s tým, že výška náhrady v peniazoch je voľne vyjadriteľná súdom, za preukázania príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou, pričom z rozhodovacej praxe súdov ako aj literatúry vyplýva, že takéto právo na náhradu škody vzniká aj rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní s tým, že medzitýmny rozsudok v danom prípade súd vydal aj bez návrhu procesnej strany a predstavuje rozsudok o základe alebo dôvode uplatneného nároku v tomto smere s tým, že o trovách konania rozhodne súd až v konečnom rozhodnutí vo veci.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný a uplatnil odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keďže rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd v konaní o náhradu škody titulom zodpovednosti štátu nie je oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného v inom konaní a podmienka nezákonnosti rozhodnutia je splnená len vtedy, ak bolo právoplatné rozhodnutie ako nezákonne zrušené, alebo zmenené príslušným orgánom, pričom pod nezákonným rozhodnutím je potrebné považovať zákonnosť začatia a vedenia trestného stíhania voči žalobkyňi na základe uznesenia o vznesení obvinenia vydaného povereným príslušníkom Obvodného odvolania PZ SR v Rožňave sp.zn. ČVS: ORP-200/RV-RV-2010 zo dňa 27.05.2010, kde pri začatí trestného stíhania sa vychádzalo z trestného oznámenia poškodeného Petra Kráľika následne zo zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného I. R. zo dňa 10.05.2010, z obsahu ktorých vyplývali skutočnosti, ktoré usvedčovali obvinenú zo spáchania trestného činu a listiny označenej ako vec - pôžička zo dňa 13.10.2005, z ktorých vyplývalo dôvodné podozrenie zo spáchania predmetného trestného činu žalobkyňou, a preto policajný orgán v čase vznesenia obvinenia tak nemal inú možnosť, ako vydať uznesenie o vznesení obvinenia, keďže v zmysle ust. § 206 ods. 1 Trestného zákona postačuje na tento postup odôvodnený záver, že k spáchaniu skutku došlo. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného bez posúdenia a zohľadnenia osobitosti trestného prípadu, pričom nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia nemožno vyvodiť iba zo skutočnosti, že následne bol žalobca spod obžaloby oslobodený z dôvodu dôkaznej núdze, keďže je potrebné vychádzať len z toho, že nebolo zistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia postačuje, že zistené okolností nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že preukázanie obvinenia je už vecou ďalšieho dokazovania, a to s odkazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 163/2013 - 50 ako aj rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo/201/2007 zo dňa 30.07.2008, ktoré dospeli k tomuto záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné a spôsobilé byť právnym titulom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., lebo rozhodujúce kritérium je výsledok trestného stíhania, pričom nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok pokladať za nezákonné rozhodnutie, na čo odkazuje aj rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo/201/2007 a rovnako aj uznesenie NS SR sp.zn. 1Cdo/64/2008 a preto oslobodenie spod obžaloby nemá automaticky za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, čo prezentoval aj Ústavný súd SR v náleze II. ÚS 163/2013, keďže vždy treba skúmať aj konkrétne okolnosti prípadu s odkazom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 4MCdo/20/2009, keďže zistenie nezákonnosti je vecou konkrétneho posúdenia okolnosti prípadu a že zákonnosť či nezákonnosť rozhodnutia vo všeobecnosti je otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom teda, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie sa musí posudzovať so zreteľom na konkrétny prípad a nemožno priamo prejudiciovať nezákonnosť každého rozhodnutia v prípadoch vedeného trestného konania, ktoré bolo skončené inak, ako odsudzujúcim rozsudkom. Keďže žalobca nepoukázal v žalobe a nepreukázal v konaní konkrétne porušenie zákona

zo strany orgánov činných v trestnom konaní, navrhoval medzitýmny rozsudok ako nezákonný zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie za účelom ďalšieho zákonného konania.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 08.06.2016 sp.zn. 3T/35/2015, právoplatným a vykonateľným dňa 26.06.2016 bola v zmysle § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora oslobodená, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok a preto podľa Ústavy SR čl. 46 ods. 3 má právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom nárok na náhradu škody, ktorá bola spôsobená začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01. júla 2004, čím je jej nárok opodstatnený, pričom ide o zodpovednosť, ktorej štát sa nemôže zbaviť, a to aj s poukazom na Nález ÚS SR sp.zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013, čím je odvolanie žalovaného nedôvodné a žalobkyňa ho navrhovala zamietnuť v celom rozsahu.

8. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že zotrváva na právnom názore obsiahnutom v podanom odvolaní s tým, že žalobkyňa sa k tomuto vyjadreniu už nevyjadřila.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu § 365 ods. 1 písm. h) CSP a dospel k záveru o dôvodnosti jeho uplatnenia.

10. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

11. Odvolací súd uvádza, že otázku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci upravuje zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niekoľkých zákonov v tom čase účinných zneniach.

12. Ak k spôsobeniu škody žalobcovi ako obvinenému došlo takým nezákonným uznesením o vznesení obvinenia, rozhodnutím o väzbe alebo iným nezákonným rozhodnutím vydaným počas jeho trestného stíhania, proti ktorému poškodený žalobca využil možnosť podať sťažnosť, štát za túto škodu zodpovedá, pričom tejto povinnosti sa nemôže zbaviť (§1 až 6 citovaného zákona). Zákon pritom výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia žalobcu spod obžaloby. V súlade s ustálenou súdnou praxou štát ale zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím a následným vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená vo viacerých skorších rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., na podstate právnych záverov ktorých súdna prax zotrvala aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z. Rozhodovanie súdov sa ustálilo o. i. na názore, že ten, proti komu trestné stíhanie bolo zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, podľa relevantného zákona o zodpovednosti štátu zásadne má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991) z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu.

13. Súd prvej inštancie dospel k správne a zákonne záveru, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu najbližšej úpravy, t.j. úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a keďže žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Rožňave, správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobkyňi možno považovať za nezákonné ale z dôvodu nezohľadnenia aj konkrétnych skutočností v celom rozsahu základu uplatneného nároku aj podľa § 6 zákona č. 514/2003, v kontexte odôvodnenia vykonaného

dokazovania a jeho vyhodnotenia, je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľne v zmysle § 220 ods. 2 CSP a rovnako aj predčasné.

14. Odvolací súd apeluje na to, že zmyslom citovaného zákona je, aby každá ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu voči fyzickej osobe bola odčinená, pričom nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) namietaných rozhodnutí, ale splnenie tejto podmienky je potrebné vykladať extenzívne. Ústavne konformným preto je výklad, že oslobodenie spod obžaloby z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu žalobcom, z hľadiska posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím jej príslušných orgánov (v danom prípade o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia), má rovnaké dôsledky ako zrušenie týchto rozhodnutí pre nezákonnosť. Štát totiž, hoci má povinnosť vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, zároveň musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca, a nemôže preto sa zbaviť zodpovednosti za ich prípadne mylný postup. Podstatným z tohto hľadiska preto nie je to, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, ale to, že ich podozrenie v trestnom konaní sa nepotvrdilo a nezákonnosť rozhodnutia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, bola tak preukázaná právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku, vychádzajúc z ktorého, sporné rozhodnutia je tak potrebné považovať za zrušené (uznesenie NS SR sp. zn. 4MCdo/15/2009). Skutočnosť, že formálne nedošlo k ich zrušeniu na tom nič nemení, keďže podstata nároku na náhradu škody sa viaže jedine na celkový výsledok trestného stíhania s tým, že na rozhodnutie NS SR sp.zn. 4MCdo/15/2009 pri posudzovaní podstatných nárokov na náhradu škody sa viaže na celkový výsledok trestného stíhania a keďže došlo k oslobodeniu spod obžaloby, došlo aj k zbaveniu právoplatnosti uznesenia o vznesení obvinenia a ako na nezákonná treba hľadiť na všetky rozhodnutia vydané v priebehu trestného stíhania, keďže právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku trestné konanie sa končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, keďže výsledok trestného stíhania znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania, vznesení obvinenia, keďže (podľa výsledku) je zjavné, že takéto konanie vôbec nemalo byť vedené a na žalobkyňu je potrebné hľadiť ako nevinnú, čím je základ nároku na náhradu škody daný, pričom na vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím sa ale pri ponechaní základu nároku taktiež vyžaduje aj konkrétne preskúmanie, rovnako aj vo vzťahu k vzniku škody a existencii príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, čo súd prvej inštancie neučinil s hľadiska vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, hoci tento vzťah príčiny a následku je potrebné posudzovať v príčinnej súvislosti a to aj so zreteľom na nedôsledne vysporiadanie sa s konkrétnymi skutočnosťami viažucimi sa na danú vec v celom rozsahu danosti uplatneného základu tak, ako to správne konštatoval aj žalovaný v podanom odvolaní, čo hovorí v tomto smere o nenaplnení zákonných predpokladov preskúmateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 220 ods. 2 CSP s odkazom aj na uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keďže v medzitýmnom rozsudku musí byť posúdený celý právny základ veci.

15. Právnym základom veci je všetko, čo nemožno podriaďiť pod pojem výška uplatneného nároku, to znamená, že musia byť vyriešené všetky právne otázky, nielen niektoré alebo dokonca len jedna z nich. Aby medzitýmný rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v opravnom konaní z hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa základu, o ktorom medzitýmnym rozsudkom rozhoduje a musí z neho byť zrejmé, o akom základe prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil. Otázky, ktoré sa týkajú základu nároku, možno totiž riešiť len v medzitýmnom rozsudku. Ak sa tak nestane, je vylúčené, aby k nim súd prihliadol v ďalšom konaní pri rozhodovaní o výške nároku. Po vydaní medzitýmneho rozsudku sa súd môže v ďalšom konaní zaoberať už len výškou uplatneného nároku. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 11. decembra 2017, sp.zn. 4Cdo/194/2017).

16. Preto je potrebné podľa § 391 ods. 2, 3 CSP po zrušení napadnutého rozsudku a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b), c) a § 391 ods. 1 CSP s odkazom aj na ust. § 220 ods. 2 CSP opätovne rozhodnúť o celom právnom nároku žalobkyne a stručne, jednoznačne a presvedčivo so zreteľom na konkrétne skutočnosti odôvodniť vydanie nezákonného rozhodnutia o začatí trestného stíhania, vznikom škody ako aj danosťou príčinnej súvislosti a to aj k následku, keďže pri rozhodovaní o nárokoch na náhradu škody spôsobených nezákonným rozhodnutím je potrebné vždy vychádzať z konkrétnych kritérií v zmysle ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., s ktorými je potrebné sa v rozhodnutí konkrétne vysporiadať v kontexte

relevantných skutočností uvádzaných žalobkyňou, ako aj námietok žalovaného uvádzaných v podanom odvolaní s odkazom aj na uznesenie NS SR z 11.12.2017, sp.zn. 4Cdo/194/2017 a to aj zo zreteľom na odôvodnenie ich vykonania a vyhodnotenia s tým, že v novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).